

Det har länge varit tyst från bandet men det känns som det varit befogat också. För nu står man mitt uppe i en nyligen avduschat Siestafestival och myser till ett harmoniskt och välutvecklat band.

Frontmannen bekräftar att de har tagit med sig solen till Siestafestivalen och genom strålarnas filtrerande mystik, ljuder nu harmoni i all ära från scen. Som ung kvinna har man under festivaldagen suktat efter att få avnjuta ett gäng välkända män som med artighet och heder i behåll levererar något som hela publiken kan tugga i sig med mersmak.

Det är ett briljant samarbete mellan bandmedlemmarna som befördrar dem till högre nivåer av professionalitet.

Vid andra akten påstår Deporteers att låten som handlar om döden kommer få oss att deppa ihop, men det enda som skulle stämma med den frasen är att vi i publiken lättar mark och i och med det närmar oss himlen. Vi rider iväg mot horisonten tillsammans, vi och The Deporteers, samtidigt som närvaron är total. Vi är ett! Inget singular, bara PLURAL!

Gitarrens milda vibrationer vallfärdar medan vi sitter bak på ryggen på det som kommer att ta oss till skyarna där vi skymtar låtens höjdpunkt. När sången slutar och tystnaden tar vid kan vi med belåtenhet sakta singla ner och landa på mark igen. En känsla av tyngdlöshet.

Det är en slitstark kvalitet på The Deporteers. De är tillbaka på scen där de hör hemma igen. De har utformat och kompletterat ihärdiga energislingor som med en genuin trygghet får att luta oss tillbaka och njuta.

Publiken lyckas till och med ropa in Deporteers för extranummer innan de ens hunnit gå av scen. En ung man i skärgårdsskjorta och stråhatt står bredvid mig och slår sig kraftigt på bröstet. Det är som om han försöker klappa tillbaka sitt hjärta som så intensivt pulserar mot bröstskorgen, redo för att vilken sekund som helst, fara ut.

När sista låten går igång hettar det till i form av Bee Gees-liknande stämmor, elpianots nästintill visuella ljudvågor och masserande maracas. The Deporteers har till skillnad mot andra band inte bara en sångare de kan stötta sig mot, utan flera. De lyckas även tygla sina experimentella utsvävningar och skapar oavbrutet intresse och nyfikenhet hos åhöraren. Inte ens den oengagerade i publiken kan motstå att lyfta blicken mot scenen och The Deporteers.

Av Erika Larsson

DEPORTEES

Torsdag, Chili! 20:00

Foto: Alexander Eklund

Foto: Alexander Eklund

Foto: Alexander Eklund